

Den foran givne oversigt over arbejderbeskyttelseslovgivningens udvikling viser, at denne lovgivning, således som den øvrige danske sociallovgivning, er blevet til stykkevis. Lovgivningens formål er at beskytte arbejderne (medhjælperne) mod de farer, som de i deres beskæftigelse kan være udsat for, altså faren for ulykker og for erhvervs sygdomme.

I nyere lovgivning søger man at værne imod selv ret fjerne farer, idet man f. eks. med hensyn til sundhedsfarer ikke nøjes med at beskytte imod, hvad der direkte er sundhedsskadeligt, men kræver tilvejebringelse af arbejdsforhold, der må antages at være sundhedsbevarende. Ud fra sådanne hensyn opstiller lovgivningen f. eks. også regler for afbrydelse af arbejdet med hvilepauser, nattehvil, fritid, fridage og ferier.

Det må her i landet — som det er tilfældet i andre lande — anses for en samfundsopgave at skabe regler om arbejderbeskyttelse, idet det ikke kan være overladt til parterne i en arbejdskontrakt eller til organisationerne gennem kollektive aftaler at fastsætte disse regler.

Når beskyttelsesforanstaltningerne fastslås ved lov, vil det betyde en støtte for de arbejdsgivere, der giver deres arbejdere gode arbejdsvilkår. Ikke mindst ud fra dette synspunkt er arbejderbeskyttelsesspørgsmålet taget op på international basis gennem den internationale arbejdsorganisation i Genève, der har opstillet en række normer (konventioner, henstillinger m. v.), som det vil være rimeligt at tage hensyn til, når talen er om en reform af beskyttelseslovgivningen.

I en sådan beskyttelseslovgivning ligger først og fremmest et socialt hensyn til dem, der ønskes beskyttet. Det kan dog herved også tages i betragtning, at det ofte vil være samfundet, der må træde til med social forsyning, såfremt der sker skader, eller en arbejder rammes af erhvervs sygdom.

Beskyttelsen har imidlertid herudover en positiv side, idet den vil kunne virke fremmende for produktionen. I de senere år har talrige virksomheder med sådanne hensyn i betragtning foretaget indretning af arbejdslokaler, der sikrer arbejderne behagelige forhold i arbejdstiden eller under pauserne i denne.

Som nævnt vil beskyttelsen efter loven ofte gå videre end til blot at tage hensyn til de mest nærliggende farer. Når det f. eks. i fabriklovens § 6 udtales, at arbejdsstederne skal være således indrettet, at arbejdernes sundhed, liv og lemmer er tilbørligt beskyttet såvel under arbejdet som iøvrigt under

ophold på arbejdsstedet, må dette tages som udtryk for et ønske om ikke blot at beskytte mod direkte farer eller påvirkninger, men i det hele at beskytte arbejderens sundhedstilstand.

Den hidtil gældende arbejderbeskyttelseslovgivning har, som det fremgår af det foregående, kun taget hensyn til beskyttelse ved visse former for erhvervs virksomhed. Det må anses for påkrævet at give bestemmelserne om beskyttelse et langt videre område, end de hidtil har haft. Dette gælder både med hensyn til beskyttelsen mod ulykker og med hensyn til beskyttelsen af arbejderens sundhed. I en række af de virksomheder, der er udenfor den gældende lovgivning, vil der være en betydelig *ulykkesrisiko*, f. eks. i bygningsindustrien, ved lastning og losning og transportarbejde, ved entreprenørarbejde, lager- og pakhusarbejde og arbejde i landbrug og skovbrug m. v. Endvidere vil faren for *erhvervs sygdomme* kunne være lige så stor i en lille, ikke fabrikmæssigt drevet virksomhed, som i en virksomhed, der har det antal arbejdere, som efter de gældende bestemmelser kræves, for at den skal henføres under loven. Endelig vil bestemmelser, der mere i almindelighed tager sigte på at beskytte arbejderens sundhed, f. eks. om hygiejniske foranstaltninger, kunne være lige så påkrævede i de virksomheder, der hidtil er faldet udenfor fabriklovens område, som i dem, denne lov har omfattet.

Der har i årenes løb fra mange sider været rettet henvendelser om en udvidelse af fabriklovens område. I 1928 anmodede sundhedsministeriet arbejdsrådet om at behandle spørgsmålet om forskellige ændringer i loven. Der blev under denne behandling rejst forslag om at erstatte fabrikloven med en *almindelig arbejderbeskyttelseslov*. Direktoratet for arbejds- og fabriktilsynet gik ind for dette forslag, således at en sådan lov skulle omfatte det område, der behandles i loven om børns og unge menneskers arbejde, dampkedelloven og bageriloven. Sagen blev dog senere stillet i bero.

Under hensyn til, at der gennem *socialreformen* i 1933 var tilvejebragt en planmæssig ordning og udbygning af den sociale forsikrings- og forsørgelseslovgivning, nedsatte regeringen ud fra ønsket om, at *arbejderbeskyttelseslovgivningen* på samme måde blev optaget til revision, ved skrivelse af 21. marts 1934 et udvalg med den opgave at udarbejde et *forslag til en lov om arbejderbeskyttelse*, hvori skulle indgå de områder, som behandles af fabrikloven, bageriloven og loven om børns og unge menneskers